

[Oluf Pedersen.]

personlige frihed for arbejderne til at gå fra arbejdspladsen og for arbejdsgiverne til at lukke virksomheden, men det nøjes jo ingen af parterne med. Arbejderne vil lukke for arbejdsgiveren for at bringe ham økonomiske tab, og arbejdsgiveren vil lukke for arbejderne, sætte dem ud i den kolde sne og prøve at sulte dem til at bøje sig. Dette blokademisbrug, som begge parter gør sig skyldige i, skal vi andre betale for. Det truer produktionen, og det truer eksporten. Det er derfor, regeringen i dag stiller forslag om at etablere tvungen voldgift, og det er også derfor, vi fra retsforbundets side tidligere er gået med til en lovgivning; men selvfølgelig må man ved en sådan lovgivning tage hensyn til alle de foreliggende forhold. Man må jo få den opfattelse, at når mejerierne er blandet ind i konflikten, er det for at få folketinget til at tage affære og gå til tvungen voldgift.

Jeg kan godt se de vanskeligheder, der kan være ved det forslag, der her er stillet, hvorved man, om jeg så må sige, gør en højesteretsdommer til dommer i en voldgiftssag, hvor han og de, der skal virke sammen med ham, ikke kan være sagkyndige. På den anden side må man vel regne med, at parterne fører sagen frem for dette forum med alle de argumenter, som foreligger, for at få den tilslutning, de søger, og jeg vil ikke på forhånd udelukke, at der ud af dette kan komme et rimeligt resultat. Måske kan der netop ved en sådan behandling af et konfliktspørgsmål opnås en praktisk og rigtig løsning, helt anderledes end den løsning, der fremtvinges gennem en konflikt. Jeg kunne godt tænke mig, at voldgiftskendelsen blev helt salomonisk.

Se, man må ved denne sag være klar over, at landbruget betaler langt bedre end før, og det var utvivlsomt også tiltrængt. Der er vel heller ingen tvivl om, at landbruget ved at betale bedre end før har opnået at få bedre arbejdskraft end før. Der er vel ingen tvivl om, at landbruget er godt tjent med at beholde de gode folk, den gode medarbejderstab, som det ønsker at have, hvilket det ærede medlem hr. Sønderup også var klar over. Jeg forstår på den anden side ikke, at den klagesang, som det ærede medlem istemte, skulle være nødvendig i forbindelse med et forslag om at etablere

voldgift i stedet for at få en arbejdskonflikt; men jeg noterer med en vis tilfredshed, at det ærede medlem ikke, såvidt jeg forstod, vil vælge konflikten. Det rigtige er, hvad man jo godt kan se fra alle sider, at en konflikt kan give nogle gevinst og andre tab, men slutresultatet bliver et tab, som vi alle, også vi, som ikke er parter i sagen, kommer til at betale. Det tror jeg også man erkender fra alle sider. Jeg ser bort fra kommunisterne, som tror, de rent politisk kan tjene en fedteskilling ved at gå imod, men dem har vi i den forbindelse aldrig regnet med, og det behøver vi vel heller ikke at gøre fremover.

Jeg ved godt, at man gør dette spørgsmål til et arbejdstidsspørgsmål, men jeg kan ikke undlade at gøre den bemærkning, at arbejdstidsspørgsmålet for såvidt er et lønspørgsmål, idet man ikke kollektivt nægter at udføre overarbejde. Vi er fra retsforbundets side tilhængere af sociale fremskridt, også ad lovgivningens vej, men det skal ske ved at give adgang til jorden, denne rigdomskilde og arbejdsplads, og ved at fjerne de byrder, der endnu er på arbejde, forbrug og omsætning.

Vi kan fra vor side give principiel tilslutning til tvungen voldgift i de tilfælde, hvor parterne ikke kan tale sig tilrette, og vi vil, når vi ser resultatet fra udvalget, tage stilling til dette resultat med hensyn til, hvorledes voldgiftsretten skal sammensættes; men vi må foretrække voldgift, fremfor at folketinget prøver på at bestemme løn og arbejdsvilkår.

Økonomi- og arbejdsministeren (Krag): Det ærede medlem hr. Poul Sørensen var lidt ilde berørt i anledning af, at den socialdemokratiske ordfører havde sagt tak til mig, og det ærede medlem mente, at jeg ikke havde fortjent nogen tak, tværtimod. Nu ved jeg ikke, hvornår ministre overhovedet fortjener tak, og jeg ved endnu mindre, hvornår de får det, og jeg erindrer slet ikke noget om, hvornår det ærede medlem hr. Poul Sørensen i sin ministertid hverken fik eller fortjente tak. Jeg tror ikke, hele denne sag er megen diskussion værd, men jeg må dog anholde en lille fejltagelse, en lille urigtighed, der sneg sig ind i det ærede medlems sagfremstilling. Man fik det indtryk af det ærede medlems tale, og det